

JOBBÁGY KÁROLY:

VITA

— Bolond ez! mondják mutogatva rám,
mert két újságot olvasok naponta
s minden brossúrát — jó, rossz, egyaránt —
disszidensekről... meg, hogy hogyan fonta
polip-karjába egy kémszervezet
azokat, akik messze tántorogtak...
Légiósokról, ki hol szenvedett?
s kinjaikról meggyötört araboknak...

ugyanakkor a Szépség szárnyaló
örökbecsű csodái olvasatlan
polcomon állnak s a por, mint a hó
(ember nem-járta földön fehér paplan)
fedi sugárzó lapjukat.

De hát
mit tehetek? Én ilyen korban élek!
Nem nézhetem a pillangók raját,
ha a rakéták körbe-döngicsélnek.
A gólya röptén nem ámulhatok,
sugárhajtású gépek raja ver fel
és meg kell tudnom minden tudhatót,
hogy megláthassak minden buktatót,
miben oly' könnyen megbotlik az ember.

Mert nézd az újság sápadt lapjait!

Nem „lira” libben rajtuk citerázva.

Kemény szavak érc-gránátja sivit
s az olvasót álmából kelni rázza.

Az egyik oldal biztatás ugyan

— eredmények és tettek simogatnak —
a másikon már ijesztés zuhan
a kígyóként vonagló érfalaknak.

S nekem tudnom kell, hogy a szavaim
milyen képekkel társulnak az agyban?

hogy a „fehér”-re a „vér” lesz rím,

avagy a „kér” s hogy mi dübög alattam?

Én nem élhetek átszűrt, desztillált
világban, míg az, kinek verset írtam
körültekint és harcra-készen áll
a vörösben lobogó hajnalpirban.

Igen! Újságok, folyóiratok
mohó falkái falják fel időmet.
Hölderlin, Rilke... Ti, meg várjatok!
Az emberrel a vágyai is nőnek.
Előbb köröttem, bennem rend legyen,
hogy felkattantva fejemnél a lámpát
műveiteket nyugodtan vegyem
kézbe; szépségük elérje szívem
egy békés könnycsepp tiszta sugarán át.

NÓTÁZÁS

Késő volt. Végetért a nap.
ilyenkor vágtat már az óra
máskor ballagó mutatója;
a gond egyszerre súlyosabb;
fáradt a test, a lélek is,
minden bajt százszorosan érez
s odaszámítja az övéhez
bárkié, bárkit nyomna is.

Egy asztalt ültünk körbe így
tüzes vitákba keveredve.
Volt kit a bor se hangolt kedvre,
csak dűnnyögte keserveit.
Valahogy mindnyájunk szívét
a fáradtság árnyékba vonta.
Szél kószált kinn búsan jajongva...
(Hallottuk felzokogni még).

S ekkor valaki csendesen
— Tán Béres Feri? Rá gyanakszom —
halkan, de mindent elpanaszlón
dalolni kezdte, hogy: Megyen
... a hajnalcsillag... s mintha csak
elvágták volna a beszédnek
fonalát, csak Ő, csak az ének
hangzott a csillárok alatt.

Egy karcsú, szép asszony, finom
hangján (mindig a nő a bátrabb)
csatlakozott s a társaságnak
egyre több tagja szállt a szón
hogy: ... az én rózsám... és a nép
abbahagyta a vitát végleg;
a régi jókedv újra éledt
s átvette azok énekét.

Már együtt fújtak óvele,
hogy: ... lábán van a piros-szárú
kiscsizma... Míg lent, az utcáról
szellő jött, illattal tele.
Nem volt ám részeg senki ott.
Köztünk egy brazil zeneszerző
ült, jegyzett nagy sebesen, mert ő
ilyet még sose hallhatott

Azt hitte, mindez érte van;
— pedig magunknak fújtunk régen;
lebegtünk a dal tengerében
részegülten mindannyian.
— Bele a szívet emberek!
(Anélkül semmi. Nem megy másképp!)
Dalold azt... No, egy ráadást még...!
Ó, gyönyörű szép éjjelek!

Ó, drága népdal! Kedvesem!
Szívet lelket gyógyító ének.
Hogyha téged nem szeretnélek,
nem lennék költő, azt hiszem.

Nemhiába évszázadok
és ezrek ajkán születél meg,
azért maradtál ilyen szépnek,
mert benned annyi szív dobog.

S betöltötte az éjszakát,
míg hazafelé tántorogtunk
kihalt, fényes tereken át;
s döngött az utcakő alattunk.
Azóta is — bár messze tűnt
pár év — ha csillag rezg pihenten
a szurok égen, én a csendben
hallom részegült énekiünk.